

רע"פ 6901/16 - פחחות נצרת בע"מ, אלופי הצפון לבניה בע"מ, תייסיר שיח' סלימאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6901/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
1. פחחות נצרת בע"מ
2. אלופי הצפון לבניה בע"מ
3. תייסיר שיח' סלימאן

לפני:
המבקשים:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 19.7.2016 בע"פ 41231-02-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' הלמן - שופטת בכירה, ס' דבור ור' גלפז-מוקדי

עו"ד ג'רייס דחדולה

בשם המבקשים:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופטת הבכירה א' הלמן, השופט ס' דבור והשופטת ר' גלפז-מוקדי) בע"פ 41231-02-16 מיום 19.7.2016 במסגרתו נדחה ערעורם של המבקשות 1 ו-2 והמבקש 3 (להלן בהתאמה: המבקשות והמבקש) על הכרעת הדין והתקבל בחלקו ערעור המבקש על חומרת העונש שהושת עליו בבית המשפט השלום בנצרת (השופט א' נעמן) בת"פ 35100-03-11 מיום 12.1.2016.

2. המבקשות והמבקש הורשעו על בסיס הודאותיהם בכתב אישום מתוקן, אשר ייחס להם עבירות של אי הגשת דו"חות תקופתיים ואי תשלום המס הנדרש בגינם לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק המע"מ), ולפי תקנה 20 לתקנות מס ערך מוסף, התשל"ו-1976. בית משפט השלום השית על כל אחת מהמבקשות קנס בסך 10,000 ש"ח. על המבקש, שכיהן כמנהל של המבקשות בתקופה הרלוונטית, השית בית משפט השלום עונש של 8 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירות מסוג פשע לפי חוק המע"מ למשך 3 שנים; 5 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה מסוג עוון לפי חוק המע"מ למשך 3 שנים; קנס בסך 20,000 ש"ח; וכן הוטל עליו לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה בסך של 10,000 ש"ח.

3. בבקשה שלפניי, כמו גם בערעור שהוגש בפני בית המשפט המחוזי, מיקדו המבקשות והמבקש את עיקר טיעוניהם בעונשו של האחרון. בפני בית המשפט המחוזי המבקש טען אז כי הערכת המשיבה את החוב שלו למס ערך מוסף הייתה מוגזמת; כי העונש שהוטל עליו היה מחמיר יתר על המידה; וכי יש להתחשב בעובדה שהגיש, אמנם באיחור, חלק מהדו"חות הרלוונטיים. בית המשפט המחוזי עמד על חומרתן של עבירות המס, על מתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי, על נסיבותיו האישיות של המבקש וכן על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות. בית המשפט המחוזי מצא כי נוכח מאמצו של המערער לשלם את החוב, והן נוכח העובדה ששילם חלק מהחוב ושהגיש חלק מהדו"חות – יש מקום להקלה מסוימת עם המבקש. על יסוד כל האמור, בית המשפט המחוזי הפחית חודש מהמאסר בפועל שהוטל על המבקש.

4. בבקשה שלפניי, המבקש מציין שלאחר מתן פסק הדין בבית המשפט המחוזי עלה בידו לשלם סכום נכבד נוסף מחובותיו, כך שנכון למועד הגשת הבקשה שילם 260,000 ש"ח. לא למותר לציין, כי בשל הגשת דו"חות חלקיים מצד המבקש, סכום החוב המדויק אינו ידוע ונע בין 300,000 ש"ח לשיטת המבקש בבקשתו, לבין 2.7 מיליון שקלים, כעמדת המדינה בהכרעת הדין בבית משפט השלום בנצרת מיום 16.11.2015. לטעמו של המבקש, התשלום הנוסף ששילם מהווה שינוי משמעותי בעובדות המקרה המצדיק התערבות של בית משפט זה. עוד מציין המבקש כי עשה את מירב המאמצים להחזיר את חובותיו; כי החלק הארי של חובות אלה נבעו מחובות של חברות אחרות למבקשות; וכי זו הייתה מעידה חד פעמית אשר הביאה לעבירות שבהן הורשע. בנוסף, לשיטת המבקש, העונש שהוטל עליו מחמיר יתר על המידה ולאור הנסיבות ניתן היה לגזור עליו עונש קל יותר. לאור כל האמור, סבור המבקש כי שיקולי צדק מחייבים לקבל את בקשתו להקלה בעונשו ולגזור עליו עונש מאסר על תנאי בלבד.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בבקשה שלפניי לא מצאתי כי עולות שאלות משפטיות עקרוניות בעלות חשיבות כללית כמצוין, או כי קיימים שיקולי צדק חריגים המצדיקים התערבות בית משפט זה. יתרה מזאת, הלכה היא שטענות שעניינן חומרת העונש לא מקימות עילה לדין בגלגול שלישי, למעט במקרים של חריגה משמעותית ממתחם הענישה (רע"פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.2.2016); רע"פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.1.2016) רע"פ 6167/11 ספקיוריטי המוקד המרכזי בע"מ נ' מדינת ישראל (19.2.2012)). לא מצאתי שבמקרה שלפניי קיימת חריגה משמעותית ממתחם הענישה. חריגה שכזאת לא נטענה ולא הוכחה, ומכל מקום לא ראיתי מקום להתערב בהחלטות הערכאות הקודמות במקרה זה.

6. אף לגופו של עניין, לא מצאתי מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. סבורני, כי אין מקום לקבל את טענות המבקש להקלה בעונשו: המבקש הודה בביצוע 29 עבירות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים במצטבר בשתי עמוד 2

חברות שונות, דבר המקשה לקבל את טענתו בדבר "מעידה חד פעמית" כדבריו. בנוסף, חרף התמשכות ההליכים, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המבקש לארכה לצורך הסרת המחדלים והחזר חובותיו, אך לא עלה בידו לעשות כן; אדרבה, המבקש לא הביא שום אסמכתה לפיה אף ביום הגשת הבקשה נשלחו כל הדו"חות ושולמו כל החובות. יתרה מכך, אמנם לאחר הכרעת בית משפט המחוזי, המבקש החזיר, לטענתו, חלק נכבד מחובותיו, אך אין בכך כדי לרפא את הפסול במעשים. המבקשות והמבקש הורשעו בעבירות המס, אשר כבר נפסק שהן "טומנות בחובן חומרה מיוחדת המצדיקה ענישה מרתיעה, נוכח פגיעתן במגוון היבטים חברתיים הנוגעים לנטל תשלום המיסים ובשל הקושי הרב בחשיפתן" (רע"פ חנוכיב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (2.5.2016); וראו גם: רע"פ 4233/16 מור נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (4.7.2016); רע"פ 4584/14 משארה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.7.2015)). אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באלול התשע"ו (27.9.2016).

ש ו פ ט